

медь I бѣ подчинилъ васалния князь Джунеида, излѣзълъ противъ бунтовниците, но загиналъ въ стиларийскитѣ клисури заедно съ цѣлата си войска подъ мечоветѣ на фанатичитѣ. Сжщата участъ постигнала и неговия приемникъ Али-бегъ. Само когато пристигнали многобройни азиатски и европейски войски, сектантитѣ били отблъснати следъ страшно кръвопролитие до носъ Карабурунъ. Мустафа билъ подложенъ на страшни мъжки и мъченически умрълъ въ Ефесъ.

Махмудъ Бедрединъ между това отишълъ въ Влашко, заселилъ се въ Дръстъръ съ помощта на Мирчо, който го подържалъ като старъ привърженикъ на Муса, и съ войска отъ недоволни турци потеглилъ къмъ Балкана. Вестъта, обаче, за участъта на стиларийскитѣ възстаници разпръснала пълчищата му още преди да се ударятъ. Махмудъ скиталъ по планинитѣ, докато не билъ заобиколенъ и предаденъ отъ своитѣ хора. Той билъ наказанъ съ смъртъ въ Сересъ на 1419 г.¹⁴.

Пакъ по това време се появилъ лъже-Мустафа, който се издавалъ за безследно пропадналия следъ битката при Ангора Баязидовъ синъ, и намѣрилъ подкрепа при Мирчо, при неспокойния азиатски князь Джунеида, който при Сюлеймана билъ управителъ на Охридъ, а при Мохамеда, следъ повторно унижение — на Никополъ, и при византийцитѣ, които въпрѣки всичкитѣ си бедствия, все още напраздно се надѣвали, че ще бжде възможно чрезъ интриги да скарятъ турцитѣ и следъ това да ги победятъ. Лъже-Мустафа, отначало победителъ, билъ погубенъ чрезъ предателството на Джунеида и билъ убитъ нѣгде при Тунджа (1421).

Още по-воинственъ отъ Мохамеда I билъ неговиятъ синъ *Мурадъ II* (1421—1451), справедливъ и откровенъ (даже по думитѣ на византийцитѣ), богато надаренъ съ политически умъ. Още щомъ стѣпилъ той на престола, тежки времена настанали за останалитѣ християни. Следъ тежка обсада на Цариградъ (1422) византийцитѣ били принудени да плащатъ данѣкъ на султана; отъ това време въ състава на държавата на Комненитѣ и на Палеолозитѣ влизали само столицата, Анхиалъ, Месемврия и Пелопонесъ. Въ 1430 г. турцитѣ превзели съ пристѣпъ Солунъ, който малко преди това билъ завзетъ отъ венецианцитѣ. Презъ царуването на Мурада II България се наслаждавала съ пълно спокойствие, съ изключение на дветѣ нападение на влашкия войвода Дракулъ, приемника на Мирчо († 1419 г.). За Сърбия пъкъ настѣпили тѣжни времена следъ смъртъта на многооплаквания Стефанъ Лазаревичъ († 1427). При неговия приемникъ богатия, хитрия и храбрый старецъ *Георги Бранковичъ*, османитѣ завзели всичкитѣ ѝ земи, освенъ Бѣлградъ.

Къмъ това време се отнася и интересното описание на едно пѣтешествие презъ България. Въ 1433 г. френскитѣ рицаръ Бертрандонъ де-ла-Брокьеръ се връщалъ отъ светитѣ мѣста презъ Цариградъ¹⁵. Въ Одринъ му се удало да види простия придворенъ щатъ на Мурада II, който нѣмалъ нищо общо съ разкоша на по-сетнешнитѣ стамбулски султани. Пловдивъ, населенъ предимно отъ българи¹⁶, билъ още тогава голѣмъ градъ съ богати плодородни околности; крепостъта вече не съществувала, била тогава вече въ развалини. Презъ гори и необработени пространства стигналъ той до София, тогава най-добрия български градъ съ малка крепостъ и съ полуразрушени градски стени. Съ изключение на малкото турци, населението на града и на страната се състояло отъ българи. Тѣ не криели желанието си да свалятъ отъ себе си турското иго; само 40 години преди това бѣ паднало българското царство и имало още не малко свидетели на предишната независимостъ. Околнитѣ области били гжсто населени. Въ малката крепостъ Пиротъ живѣели едни само турци. Покрай мъчни проходи пѣтешественикътъ пристигналъ въ Нишъ, който само петъ години преди това били